

Arushassa 30.11.2016

Reissuja

Sateet ovat pikkuhiljaa alkamassa täällä Arushan seudulla. Laitoin tänään taas villasukat jalkaan, kun ei tarkene kävellä ilman.

Käväisin viime viikolla Morogorossa tervehtimässä Paimentolaistyttöjen kummihankkeessa olevia neitosia. Tänä vuonna tyttöistämme valmistuu seitsemän, joista kuusi yläkoulusta ja yksi ammattikoulun ompelijalinjalta. Kuvan tytöt Sara, Oliva ja Nakie odottavat innokkaina loppukokeittensa tuloksia. Tansaniassa on hassu tapa juhlia valmistumista, vaikka ei vielä edes tiedä läpäisikö kokeet. Toisaalta voi ajatella, että juhlan aihetta on jo pelkästään siinä, että on saanut käydä koulua ja selvinnyt yläkoulun viimeiselle luokalle. Monet tansanialaiset päättävät koulunsa alakoulun jälkeen. Vaikka koulu on nyt ainakin toistaiseksi ohi näiden tyttöjen kohdalla, he jäävät silti vielä asumaan Turvatalollemme. Tytöt ovat maasaita ja maasai-tapoihin kuuluu valitettavasti edelleen naittaa tytöt alaikäisinä. Sara, Oliva ja Nakie eivät halua vielä naimisiin, joten suojelemme heitä Turvatalolla, kunnes arvosanat saapuvat ja tiedämme riittävätkö ne lukio-opintoihin.

Morogorossa näin talojen pihilla suuria valtavarvisia härkiä makaamassa. Ihmiset selittivät tuoneensa härät 'vierihoitoon', koska nämä eläimet eivät enää jaksaneet vaeltaa muun lauman mukana vettä etsien. Vaikka härät ovat voimakkaita, ne väsyvät kuivaan aikaan nopeasti. Nyt kun vettä ei juurikaan Morogoron seudulla ole, joutuvat kaikkein suurimmat härät vaikeuksiin, vaikka kooltaan paljon pienemmän lehmät vielä jaksavat vaeltaa. Joskus pienuudesta on hyötyä!

Samalla reissulla piipahdin myös Mafingan orpokodilla, jota Lähetysseura on tukenut jo vuosien ajan. Oli ilo nähdä, että rahoittamamme kasvihuone tuottaa tomaatteja lasten ruoaksi ja sikalassa possut voivat myös hyvin. Vain rohkaisemalla omavaraisuuteen, saamme joskus täällä työmme päätökseen. Arvostan orpokodin johtajaa, Mama Mseseä valtavasti. Hänen esimerkkinsä osoittaa, että yksi ihminen voi paljon. Tarvitaan vain rakkautta ja halua antaa elämänsä hyvän palvelukseen.

Mafingan orpokodin tomaatit kypsymässä sillä aikaa, kun pikkuisten luokka opiskelee.

Ja lisää reissuja

Loppukesä ja alkusyksy olivat minulla, Pekalla reissujen osalta hiljaista aikaa. Loka- ja marraskuussa oli sitten jo kiireempää. Lokakuun puolenvälin korvalla kävin etelässä Mbeyassa. Siellä pidettiin Lutheran Mission Cooperationin LMC:n vuosikokous. LMC on Tansanian Luterilaisen kirkon ja lähetysten muodostama yhteistyöelin, jossa edustettuna ovat siis Tansanian kirkon hiippakunnat (tuolloin vielä 24), kirkon keskustoimisto sekä 13 lähetysjärjestöä ja kirkkoa Skandinavian maista, Saksasta sekä Yhdysvalloista.

Seuraavalla viikolla olin Iringassa. Sain vastaanottaa Iringan Yliopiston kunniakirjan, joka myönnettiin Suomen Lähetysseuralle kiitokseksi siitä avusta, joka vuosien mittaan on kulkeutunut Suomesta Iringan Yliopistolle. Tämä kiitos kuuluu niille monille työntekijöille, jotka ovat olleet rakentamassa yliopistoa - sekä teille, työmme tukijat.

Marraskuun 6. päivänä olimme Mwangassa - ei siis Mwanzassa vaan Mwangassa - todistamassa uuden hiippakunnan syntyä. Tämän hiippakunnan alkamisen jälkeen Tansanian Luterilaisessa kirkossa hiippakuntia on neljännessata eli 25. Silti on edelleen vielä kolme aluetta, joilla hiippakuntaa ei ole, nimittäin Tabora, Kigoma sekä Sansibar. Nämä kolme aluetta ovat kirkon viralliset lähetysalueet maan sisällä.

Näistä ainakin Taboran alue on kuitenkin jo lähellä itsenäisen hiippakunnan avaamista. Ehkä jo ensi vuonna hiippakuntia on 26.

28-vuotias joulupukki

Viikko sitten täällä Arushassa vieraili joulupukki. Vähälumisuuden takia hän saapui mönkijällä, mutta onneksi kuskina oli sentään ihka oikea Petteri Punakuono (tarkkanäköisimmät saattavat nähdä mönkijäkuskin päässä sarvet).

Tapahtumassa lapset saivat kysellä joulupukilta kysymyksiä. Yksi pikkuinen tyttö kysyi mistä joulupukki on kotoisin ja kuinka vanha hän on. Joulupukki vastasi olevansa kotoisin Karagwesta, joka on pieni kaupunki täällä Tansaniassa ja olevansa 28-vuotias. Minä meinasin kuolla nauruun. Oli varmaan jäänyt tapahtuman järjestäjiltä kertomatta joulupukille, että Korvatunturilta sitä ollaan tultu jo satojen ellei tuhansien vuosien ajan. No, onneksi joulupukki ei olekaan se joulun tärkein henkilö, joten suurta vahinkoa ei tässä päässyt tapahtumaan.

Joulun päähenkilö

”Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.” Luukas 2:6-7

Tänäkin jouluna tuhannet joosefit ja mariat etsivät majapaikkaa. Jokunen ehti ehkä sinunkin ovellesi. Nälkäiset vatsat ja väsyneet jalat tyytyvät vähään. Joskus riittää ehkä vain hymy. Sinä olet ja minä olen – molemmat olemme ihmisiä, molemmat tarvitsemme toisiamme.

Koska majapaikassa ei ollut tilaa, syntyi Jumala vaatimattomimpaan mahdolliseen paikkaan. Eläinten syöttökaukalo oli hänen kehtonsa. Tämä sama Jumala on tämänkin joulun Herra. Hän ei tarvitse kallista ja hienoa –ei silloin, ei nytkään.

Katri ja Pekka Härkönen

Asustelemme Arushan kaupungissa Tansaniassa, mutta työemme vie meitä jatkuvasti ympäri tätä suurta ja kaunista maata.

Rukousaiheet:

- Sateiden pikainen saapuminen.
- Joululoma Suomessa. Sukulaisten ja ystävien tapaaminen.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työemme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän

